CHIAR CREZI ÎN FANTOME?

”Mă aflam într-o cameră întunecoasă, rece. Totul era nemişcat în jurul meu şi auzeam, de undeva din hol, zgomotul sacadat ce îmi părea în acele momente sinistru al ceasului cu pendul.

Din spatele perdelei s-a ivit fantoma unui băieţel – era o siluetă mică, întunecată, cu ochi fosforescenţi, asemeni celei a cărei imagine a fost legată de cazul celebru al casei bântuite din Amityville.

M-am dat înapoi, îngrozit.

«Ai redeschis un blestem care zăcea inactiv de decenii – acum fii pregătit să suporţi consecinţele», a rostit o voce ce venea dinspre mica siluetă imaterială, care între timp se înălţase o palmă deasupra solului.

Am privit, neputincios, cum din tavan începe să curgă sânge”.

Mă trezesc.

Mă aflu în propriul apartament, întins în pat, pradă unui coşmar.

Am deschis repede frigiderul pentru a lua câteva înghiţituri de Coca-Cola rece.

Nu-mi puteam explica acest vis, nu părea să aibă legătură cu nimic cunoscut. Blah... fantomele. Îi las pe copiii de şcoală, naivi şi cu ghiozdănele colorate, precum şi pe amatorii de senzaţii tari să creadă în existenţa unor astfel de entităţi paranormale. Eu am alte lucruri, mai importante, de rezolvat.

M-am gândit cu neplăcere că trebuia să mă pregătesc pentru o nouă zi de lucru. Soţia, Katy, plecase deja la job, iar timpul care îmi mai rămăsese la dispoziţie nu-mi era suficient decât pentru a-l hrăni pe Max, dobermanul familiei.

Însă deja pot spune că o idee nouă îmi încolţise în minte... O idee menită să îmi schimbe destul de banala existenţă.

*

La serviciu, am stat, ca de obicei, multe ore în faţa calculatorului, lucrând, însă pândind momentul în care puteam să mai intru pe Facebook pentru a vedea ce noutăţi mai sunt, dar şi pentru a mai vorbi prin sistemul de mesagerie cu prietenii.

O nouă zi de lucru avea să treacă peste existenţa mea fadă, totul va rămâne blocat în monotonie şi absurd, mai puţin dacă...

...Aveam în cartier un puşti, Eduard, căruia îi plăceau poveştile cu fantome. Eu şi Katy nu puteam, din păcate, avea copii, astfel că prietenia cu micuţul Edi nu putea fi decât benefică pentru noi, ne aducea un plus de alinare, chiar dacă eram conştienţi că nu-l puteam adopta, nu putea fi al nostru.

După ce am terminat ziua de lucru, şi după ce a ieşit şi el de la şcoală, am trecut să-l iau puţin pe la o cofetărie. A fost bucuros, ca de obicei. Mă încântau entuziasmul său copilăresc şi roşeaţa din obraji, candoarea cu care îmi punea diferite întrebări despre viaţă la care mă străduiam să îi răspund cât pot de sincer.

"Spune-mi, Edi, ai vrea să fii bogat – de fapt, să avem amândoi atâţia bani încât să nu mai avem ce face cu ei, să plecăm în excursie în Bahamas şi să se uite toate fetele la noi? Să îi jucăm la ruletă şi totuşi să ne rămână încă pe atâţia, pentru a vizita alte şi alte locuri minunate?".

"Da, sigur că aş vrea. Dar aşa ceva nu se poate".

"Dacă mă asculţi cu atenţie, se poate. Îţi mai plac story-urile cu fantome?".

"Da, fireşte, sunt cele mai cool".

"Ei vezi, eu nu prea cred în ele. Dar am o idee în sensul acesta. Unii oameni mari sunt, ca şi tine, pasionaţi de *ghost stories*. Şi sunt dispuşi să cheltuiască o grămadă de bani pentru a-şi vedea ficţiunea transpusă în realitate. Ei bine... eu am un apartament pe care mi l-a lăsat bunica mea, moştenire. A fost închiriat un timp, acum e nelocuit. Îţi voi da instrucţiuni cum să faci ca să imiţi prezenţa în acel loc a unei fantome. Vei sta ascuns sub o trapă şi vei scoate sunete ciudate, vei trage de o perdea ca să pară că se mişcă singură – chestii de-astea, te asigur că nu e mare lucru".

"Şi cum vom face rost de bani?".

"Păi, cum. Mai întâi voi răspândi zvonul potrivit căruia casa e bântuită, apoi oamenii aceia despre care îţi vorbeam vor dori să o vadă. Noi vom fi de acord, dar le vom cere o taxă. Tu îţi vei juca rolul, iar ei vor fi convinşi că au vizitat o casă în care se află fantome, şi vor duce vorba mai departe, la rândul lor. De asemenea, doritorilor de adrenalină le vom închiria camera, după miezul nopţii, pentru o oră, sau chiar până diminea ţa, după cum vor dori. Dacă la toate acestea adaugi că voi mai scrie şi o nuvelă, *inspirată din fapte reale*, despre povestea acestei case, pe care o voi comercializa, de asemenea, vei vedea că

vor veni şi banii. Profităm şi noi puţin de fraieri, nu ţi se pare corect?".

"Şi vor veni oamenii aceia?".

"Da, vor veni. Ai văzut Amityville?".

"Da, de trei ori. Până la urmă, erau fantome în Amityville?".

M-am înduioşat de naivitatea lui.

"Nu, eu nu cred că erau. Dar din cazul acela încerc să mă inspir şi eu ca să facem rost de ce ţi-am promis. De acord?".

"OK, eu mă bag. Or să vină şi de la televiziuni cu camere de filmare?".

"Eh, nu ştiu de pe acum. Dar dacă faci cum te învăţ, totul va fi bine. N-or să se prindă, stai liniştit. De trapa aceea nu ştie nimeni şi mai e acoperită şi cu un covor, perdeaua o poţi trage printr-un fir fără a sta în spatele ei ca să te vadă, şi tot aşa".

După ce l-am convins pe micul Edi, am băut şi eu cu el un suc de portocale şi m-am îndreptat către casă.

Katy era deja în pat, obosită, aşa că m-am mulţumit să mă uit la un film la tv, să reflectez puţin asupra planului meu şi apoi să mă culc.

Dacă nu fac greşeli, totul va ieşi perfect.

*

Bine că sunt pe lume şi astfel de indivizi, care cred în astfel de poveşti. Aşa voi putea şi eu să duc o viaţă mai bună, să-i plimb pe Katy şi pe Eduard, să vizitez ţări exotice...

Dar încă nu am dreptul să visez. Mai întâi, să pun în practică ceea ce am pregătit cu atâta migală.

Zis şi făcut. I-am făcut instructajul lui Edi, cum să se ascundă sub acea trapă, cum să-şi distorsioneze vocea pentru a părea că vine de pe altă lume, cum să tragă, tot de acolo, de un fir pe care îl legasem de perdea, pentru a părea că aceasta se mişcă singură (sau trasă, nu-i aşa, de o fantomă), şi alte câteva trucuri similare.

Apoi am început să mă plâng cunoştinţelor că fostul apartament al bunicii mele este bântuit, că nu mai pot dormi noaptea din cauza coşmarurilor, şi altele asemănătoare. După ce introducerea a fost făcută, l-am ascuns pe micul meu prieten în locuinţă, am pregătit locul şi am invitat câţiva necunoscuţi dornici să vadă cu ochii lor şi să audă cu urechile lor ce se petrecea acolo.

Nu mai e nevoie să spun că au rămas convinşi că acel apartament era

întunecat, dătător de fiori şi... cât se poate de bântuit.

Am sărbătorit mica victorie împreună cu Eduard printr-o plimbare în parc şi o mică masă, plus desert, la un McDonald's din apropiere. Îl priveam încântat pe micul meu companion şi deja îmi imaginam ce escapade vom mai face împreună, în viitor.

"Spune-mi, Edi, tu chiar crezi în fantome?", l-am întrebat în timp ce savuram delicioasa înghe ţ ată de căp şuni.

"Da, desigur. Tu nu?".

"Eu, nu prea. Dar spune-mi, tu de ce crezi?".

"Nu doar pentru că mă atrag pove ş tile astea. Dar, vezi, pe lângă numeroase trucuri, ca şi acesta al nostru, au fost şi cazuri celebre, atestate de speciali ş ti. În acelea cred".

"Problema mea e că mă îndoiesc chiar şi de acei speciali ş ti. Dar, în fine, am discutat destul. E timpul să ne apucăm din nou de treabă".

În scurt timp, micul nostru apartament a devenit vedeta ora ş ului, apoi a ţ ării, iar certitudinea că nu am dat gre ş cu nimic am avut-o când am reu ş it să convingem şi vreo câ ţ iva turi ş ti străini de povestea noastră. Veneau, culmea, dintr-un ora ş celebru pentru un caz de acela ş i gen, tocmai din Connecticut.

Banii au început să curgă, chiar mi-am deschis un cont bancar special pentru această "sursă", fiindcă se plăteau şi vizitele, şi închirierile, exact a ş a cum anticipasem, şi cu cât aveam mai mul ţ i vizitatori, cu atât suma se îngro ş a. Când totul a atins apogeul, am dat drumul şi ultimei p ă r ţ i a planului, respectiv nuvela inspirată din cazul a ş a-zis real. Cum şi aceasta s-a vândut foarte bine, pot spune că mi-am atins într-adevăr scopul.

În curând, am început să dau şi autografe.

Eram celebru, bogat, cu o so ţ ie frumoasă şi câ ş tigasem afec ţ iunea şi prietenia unui pu ş ti minunat!

Ce mi-a ş fi putut dori mai mult?

*

Succesul m-a atins în latura sensibilă. Am început să capăt aere de vedetism, să fiu relativ arogant cu cei mai pu ţ in "ini ţ ia ţ i", să apar beat pe la petreceri, ba chiar am încercat şi ceva marijuana.

Totu ş i, nu-mi doream să mă abat de la scopul ini ţ ial – de a pune bazele unei vie ţ i mai bune pentru Katy, Edi şi mine însumi. Fire ş te, Edi

nu era în totalitate al nostru, şi nu doream să-l răpim părinţilor săi, însă cum aceştia erau oameni simpli şi fără posibilităţi materiale, chiar ei ni-l "împrumutau" bucuroşi pentru a mai avea grijă de el şi a-i oferi unele lucruri pe care ei nu şi le puteau permite.

Am petrecut astfel mult timp, aproape un an.

Când am fost înştiinţat că un muzician scoţian doreşte să vizioneze apartamentul, am fost încântat. De ceva timp nu mai avusesem vizitatori din străinătate, şi pot spune că le duceam lipsa.

L-am strecurat pe micuţul Edi în locul binecunoscut, apoi am intrat împreună cu scoţianul.

"Veniţi pe aici, vă rog. Nu veţi găsi în lume un loc mai bântuit ca acesta. Eu am să vă însoţesc, să vă arăt camerele. La un moment dat s-ar putea să auziţi vaietele fantomei – să nu vă speriaţi, nu vi se întâmplă nimic".

"Să mergem", rosti străinul, nerăbdător.

După ce a admirat pereţii pe care atârnasem vreo câteva tablouri bizare, pentru a spori suspansul, l-am invitat, politicos, în sufragerie.

Era momentul în care se auzeau de obicei sunetele scoase de Edi, dar de data aceasta nu s-a întâmplat nimic. De asemenea, nici perdeaua nu s-a mişcat.

Muzicianul scoţian se uita de jur împrejur, nedumerit.

Îmi venea să zic: "Hai, Edi, ce faci, ai adormit?!".

După un sfert de oră, mă pregăteam să-i cer scuzele de rigoare oaspetelui scoţian, când am auzit, amândoi, cât se poate de clar, un şuierat lugubru venind de sub podea.

"Oh, cu siguranţă, acestea sunt vaietele fantomei de care amintea ţi", rosti, mulţumit, turistul din Glasgow.

Eu însă am rămas nemişcat, incapabil de a da vreo replică. Aproape îngheţasem – şi aceasta fiindcă eram sigur că şuieratul nu fusese al lui Eduard. (Pe acela îl cunoşteam prea bine). Atunci, al cui?

"Da, acestea sunt", am adăugat, în cele din urmă, pentru a salva situaţia.

După încă un sfert de oră, care mi s-a părut a fi o veşnicie, timp în care i-am preparat violonistului (acesta era instrumentul la care cânta) un ceai verde, l-am condus către ieşire.

El era mulţumit de cum decursese vizita, eu – mai puţin, pentru că nu ştiam ce se întâmplase. Sunetele pe care le scotea Edi le-aş fi recunoscut dintr-o mie, iar ceea ce tocmai auzisem nu erau acelea, eram sigur!

După ce m-am asigurat că scoţianul s-a îndepărtat suficient pentru

a nu mai putea vedea sau auzi ceea ce urma să fac eu, m-am năpustit ca turbat asupra trapei de sub covor. Trăgeam de ea cu disperare, dar nu se deschidea.

"Ha, hai odată!! Edi, eşti acolo, eşti bine? Răspunde-mi, te rog!!!", am început să strig.

După numeroase eforturi, trapa s-a deschis în sfârşit şi a scos la iveală o scenă înfiorătoare, pe care n-o voi uita niciodată: Edi zăcea inert, întins pe spate, şi privea în sus, cu ochii sticloşi. Era mort, fără îndoială, cam de douăzeci de minute, de atunci de când auzisem zgomotele stranii!

"Nu se poate!", am strigat şi am început să plâng în hohote.

"Cine a făcut astaaaaaa?".

*

Medicului legist nu i-am putut, firește, dezvălui adevăratul motiv pentru care sărmanul Eduard se afla de obicei acolo, dar i-am spus că se refugia în acel loc ca să citească în timp ce eu eram ocupat cu oaspeţii. Ce mă interesa cu adevărat în acele momente era să aflu exact *de ce* anume murise.

Iar răspunsul medicului nu îl voi putea şterge mult timp din minte: mi-a spus, textual, că micul Edi a murit sugrumat, dar nu de o fiinţă vie, fiindcă nu existau nici amprente, nici leziuni semnificative în jurul gâtului. Totul apărea ca şi cum o mână invizibilă l-ar fi strâns de gât... O fantomă!

Ca medic, nu-şi putea explica în niciun fel toate acestea.

Iar când poliţia a ajuns la o concluzie asemănătoare, că băiatul a murit strangulat, dar este imposibil ca cineva de pe Pământ să fie acuzat de uciderea sa, mi-a fost clar că intrasem într-un joc mult mai întunecat şi mai terifiant decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

"Spune-mi, Edi, tu chiar crezi în fantome?", îl întrebasem atunci.

"Da, desigur. Tu nu?", îmi răspunsese, cu vocea aceea inconfundabilă, cristalină.

Şi m-am simţit înfiorător de vinovat de moartea sa, practic era ca şi cum eu l-aş fi omorât. Pentru că, deşi încă nu îmi era clar ce anume se petrecuse sub acea trapă din acel apartament de coşmar, eram sigur că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi avut nefericita idee de a-l introduce în planul meu de îmbogăţire rapidă şi de imitare

a fantomelor.

Nu mi-am revenit din acest şoc mult timp – poate că, de fapt, nu o voi face niciodată. Micul Eduard fusese tot ce avusesem mai de preţ pe lume, pe jumătate pentru el făcusem tot ceea ce făcusem, dar acum toate acestea nu mai îmi foloseau la nimic, şi aveam de purtat şi povara unei vini inimaginabile!

Am abandonat, desigur, vizitele la apartament, invocând motive personale. Chiar m-am retras din viaţa publică, fiindcă nu aş mai fi făcut faţă precum odinioară. Dar mi-am jurat că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a afla ce anume s-a întâmplat cu adevărat acolo.

*

După un timp, am plecat, însoţit doar de Max, pentru o inspectare a apartamentului. De data aceasta, desigur, nu pentru a păcăli vreun turist, ci pentru a afla adevărul.

Odată răsucită cheia în broască, am simţit că intru în întregime în necunoscut, deşi mai fusesem de atâtea ori acolo! Când am păşit în sufragerie, perdeaua s-a mişcat brusc, lăsând soarele să pătrundă pentru câteva momente în încăpere. Acum ştiam însă că Edi nu se mai afla acolo pentru a o mişca, şi mi-au dat lacrimile.

Am pus mâna pe ea, parcă pentru a mă convinge că nu se afla nimeni în spatele ei.

Apoi m-am îndreptat către toaletă, fiindcă mă umplusem de praf pe mâini. Însă, imediat ce am intrat în baie, robinetele s-au mişcat repede, lăsând să ţâşnească un jet de apă rece. Mă uitam neputincios la acestea, fiindu-mi frică să le ating. Se mişcaseră *singure*!

Am privit tavanul crăpat şi am ieşit cât am putut de repede de acolo.

Am mers prin încăpere câteva momente, dezorientat, prin întuneric. Tablourile pe care tot eu le pusesem pe pereţi pentru a spori efectul de straniu, de bizar, mi se păreau acum ostile, înspăimântătoare.

Mi-am dat seama că nu mai văzusem câinele cam de mult timp.

"Max! Max!", am strigat, dar nu mi-a venit niciun răspuns.

Curând, însă, am avut o altă surpriză de proporţii: Max zăcea, inert, pe podea, lipsit de viaţă. L-am examinat îndeaproape şi mi-am dat seama că murise la fel ca şi micul Eduard, strangulat de o forţă invizibilă.

Nu-mi venea să cred că toate acestea se petrec aievea! Nu eu începusem jocul? Nu eu sfidasem destinul? Nu eu voisem să mă îmbogăţesc de pe urma unor poveşti în care nu credeam?

Acum, însă, părea a fi cu adevărat prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Am părăsit locuinţa în grabă, întrucât orice zăbovire în plus acolo ar fi devenit periculoasă.

M-am întors acasă bulversat, traumatizat. Mai întâi Edi, acum Max. Ce îmi mai rezervă viitorul?

Aşadar, fantomele chiar există.

Nu mi-am pariat eu viaţa, ca la ruletă, că nu ar fi aşa?

*

Torn în mine litri întregi de bere neagră şi ascult muzică dark ambient. Nu mai reuşesc să fiu eu însumi, să fiu viu, să fiu autentic. Tot ce pot face este să îmi anesteziez simţurile cumva.

Nici măcar atunci când fac dragoste cu Katy nu mai este ca înainte. A devenit tot un fel de sport, tot un fel de beţie a simţurilor, şi nimic mai mult.

Pentru că, mai presus de toate, mă simt în continuare extrem de vinovat – şi nu am cu cine să împart această teribilă vină. Nu am vrut să sfidez pe nimeni, şi totuşi am făcut-o – am spus ceva de genul "mă îmbogăţesc pe spinarea fraierilor". Nu eu l-am atras şi pe nevinovatul Eduard, pe cel care îmi plăcea atât de mult să-l fac să râdă şi să-l văd fericit, în acest joc blestemat? Nu eu mi-am luat câinele ca să mă apere în ultima escapadă?

Am început să plâng din nou în hohote, aproape fără oprire. Mai bine aş fi murit eu, decât să asist la aşa ceva!

Nu mai vreau să continuu. Nu aşa. Nu după regulile acestui game.

Dar mai am, cu adevărat, de ales?

Am să rutat-o pe Katy, m-am întins alături de ea. Părea mai puţin obosită, mai proaspătă ca de obicei. Am iubit-o cu pasiune, cu voluptate, ne-am contopit trupurile ca într-o mică magie.

Dar, după aceea, am luat un somnifer şi m-am culcat. Îmi era prea teamă de viziunile sau remuşcările pe care aş fi putut să le am din nou.

Am visat că mă rătăcisem într-un loc întunecat, sinistru, plin de lilieci morţi şi de haite de lupi, de cimitire părăsite, adevărat să laş al

Satanei.

Dintr-o pădure cu arbori negri, uscaţi, apare o fantomă, pe care o identific ca fiind a micului Edi, care îmi şopteşte pe un ton macabru:

Now you believe in ghosts?

Apoi văd silueta lui Max, precum şi trupul plin de sânge al lui Katy.

Mă trezesc către orele dimineţii.

Mă scol cu greutate, întind mâna după ceaşca de cafea şi încerc să mă revigorez.

Katy nu era nicăieri. Am rămas mirat, fiindcă nu era încă ora la care să plece la serviciu.

Am găsit pe noptieră următorul bilet:

"Am avut un vis straniu azi-noapte. Un violonist scoţian îmi spunea că vrea să viziteze din nou oraşul în luna următoare. Apoi l-am visat pe micul Edi. Era slab şi palid, sărăcuţul, aşa cum nu l-am văzut niciodată până acum. Mă chema de undeva dintr-un ţinut întunecat, pe care îl numea «Regatul Lupilor». E ceva foarte straniu - trebuie să aflu odată adevărul. Nu am mai aşteptat să te trezeşti. M-am dus la apartamentul despre care acum amândoi credem că e bântuit. Mă întorc cât pot de repede. Katy".

Biletul mi-a scăpat din mână.

Deja, de la o vreme nu mai ştiam să rostesc decât cuvintele "prea târziu"...

*

Ajuns la faţa locului, m-am confruntat cu inevitabilul: paharele de pe masa din sufragerie vibrau, de parcă ar fi fost atinse de o mână invizibilă, iar Katy zăcea întinsă pe podea, cu gâtul tăiat, plin de sânge. La aproximativ un metru de ea se afla un ventilator cu elice foarte ascuţite, metalice.

Desigur, va fi la fel ca şi în cazurile precedente: nu se va putea preciza, nici de medic, nici de poliţie, cine anume a pornit ventilatorul ucigaş şi cum anume a căzut fosta mea soţie chiar cu gâtul în el.

Probabil, doar o forţă supranaturală...

Am strigat:

"În regulă, am greşit! Nu trebuia să încep acest joc, nu trebuia să-i atrag şi pe alţii în el! Sunt singurul vinovat! Dacă vrei, am să restitui toţi banii pe care i-am strâns tuturor turişti lor, tuturor credulilor care s-

au aventurat până aici! Dar spune-mi, cine eşti? Ce vrei de la mine? De ce ucizi tot ce îmi este drag?". "Spune-mi, de ce?", am rostit, epuizat, căzând la pământ.

Mă aflam într-o cameră întunecoasă, rece. Totul era nemişcat în jurul meu şi auzeam, de undeva din hol, zgomotul sacadat ce îmi părea în acele momente sinistru al ceasului cu pendul.

Din spatele perdelei s-a ivit fantoma unui băieţel – era o siluetă mică, întunecată, cu ochi fosforescenţi, asemeni celei a cărei imagine a fost legată de cazul celebru al casei bântuite din Amityville.

M-am dat înapoi, îngrozit.

«Ai redeschis un blestem care zăcea inactiv de decenii – acum fii pregătit să suporţi consecinţele» , a rostit o voce ce venea dinspre mica siluetă imaterială, care între timp se înălţase o palmă deasupra solului.

Am privit, neputincios, cum din tavan începe să curgă sânge...

...Da, acum retrăiam, aievea, secvenţele visului pe care îl avusesem la început, înainte de a începe totul...

Am privit mai cu atenţie silueta şi l-am recunoscut, terifiat, pe Eduard!

Am mai înţeles, în câteva cuvinte, de la acesta că prin jocul meu atrăsesem fantoma unui alt băiat, scoţian – deci din aceeaşi ţară cu muzicianul – care murise strangulat de tatăl său în urmă cu mai multe decenii... Blestemul se transmitea următoarei victime, victimă care, în cazul de faţă, fusese chiar micul Eduard.

Mi-am dat astfel seama, într-o singură secvenţă, halucinantă, că de vină pentru moartea lui Edi fusese într-adevăr fantoma băieţelului scoţian, care îl strangulase, dar vinovată pentru moartea lui Max şi a Katyei fusese... fantoma lui Eduard, care preluase blestemul!

Am privit îngrozit cum picături de sânge îmi cad pe obraz.

Teribilă revelaţie, pentru tot acest măcel eram de asemenea vinovat aproape în exclusivitate, fiindcă, în fapt, eu reînviasem blestemul!

Închid ochii... ameţesc... cad.

Vreau să mor.

Să nu mai ştiu.

Să se termine.

"Spune-mi, Edi, tu chiar crezi în fantome?", îl întrebasem atunci.

"Da, desigur. Tu nu?", îmi răspunsese, cu vocea aceea inconfundabilă, cristalină.

Vocea celui pe care l-am învăţat, indirect, să ucidă.

Cu ultimele puteri, am murmurat:

"Edi, nu mai pot îndrepta nimic acum... Totul s-a sfârşit pentru mine.

Şi pentru voi. Dar am datoria să rescriu nuvela şi să o dau publicităţii. Ştii, e inspirată *din fapte reale*", am rostit, printre lacrimi. "Pe bune...".